

selvfølgelig udmærket i forhold til også at få flere facts på bordet for at belyse problemstillingen. Vi har også selv fra Kristeligt Folkepartis side taget initiativ til, at Straffelovrådet generelt skal vurdere strafferammerne, og jeg forventer i øvrigt også, at Straffelovrådet går ind og ser på spørgsmålet om minimumsstraffe i den forbindelse.

Også det kan være med til at kvalificere grundlaget for en fortsat debat, og jeg siger fortsat debat, for jeg tror ikke, at vi er færdige med at drøfte det her spørgsmål, når vi er kommet gennem det beslutningsforslag fra Det Konservative Folkeparti, som vi nu behandler.

Men uanset disse gode initiativer, hvor vi altså selv har medvirket til det ene, nemlig at Straffelovrådet generelt skal foretage en gennemgang af strafferammerne, så vil vi godt tilsige Det Konservative Folkeparti positiv deltagelse i udvalgsarbejdet omkring det her beslutningsforslag.

Det, at der er igangsat undersøgelser, det, at Straffelovrådet også er i gang med at vurdere strafferammerne generelt, skal ikke afholde et flertal i Folketinget fra at træffe beslutning om f.eks. strafniveauet i voldtægtsager, og som jeg tidligere har tilkendegivet, er det altså Kristeligt Folkepartis opfattelse, at strafniveauet for voldtægt skal hæves, og det er, som vi ser det, det primære sigte med Det Konservative Folkepartis forslag.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 kan støtte beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti. Det er vores opfattelse, når vi ser på strafgennemsnittet, gennemsnittet af den udmålte straf, altså ikke strafferammerne, men den straf, man rent faktisk kan ifaldes, hvis man har overtrådt den pågældende paragraf, at strafgennemsnittet er alt for lavt.

Specielt hvis man sammenligner det med andre kriminelle handlinger, går det helt galt. Hvis vi ser på, hvad strafgennemsnittet er for voldtægt, og så sammenligner med, hvad strafgennemsnittet er for røveri, så vil man se en markant forskel. Det straffes langt hårdere at begå røveri, end det gør at begå fuldbyrdet voldtægt.

Vi har i Frihed 2000 den opfattelse, at det er forkert. Vi har den opfattelse i Frihed 2000, at den personfarlige kriminalitet er den, der skal straffes allerhårdere her i landet, langt hårdere, væsentlig hårdere end økonomisk kriminalitet, berigelseskriminalitet, for der er jo netop tale om, at der her er mennesker, der bliver skadet

på livstid, hvorimod når vi taler om berigelseskriminalitet, er det i langt, langt de fleste tilfælde – det er i hvert fald hovedreglen – jo kun penge, vi taler om; kun ting, der kan erstattes igen; kun ting, som forsikringen kan ordne. Men taler vi om personfarlig kriminalitet, så er man mærket for resten af sit liv, og derfor skal gerningsmanden selvfølgelig have en straf, der kan mærkes.

Når vi taler om strafproportioner, har jeg bemærket, at inden for det sidste års tid har justitsministeren rent faktisk været enig i det, jeg står her og siger. Justitsministeren har officielt tilkendegivet, at han også mener, at der er problemer med proportionaliteten mellem strafudmålingen for personfarlig kriminalitet og økonomisk kriminalitet.

Hvis ikke det er beslutningsforslaget her, der skal gøre det – for det tager regeringen afstand fra – og hvis ikke det er nogen af de forslag, som Frihed 2000 kommer med, der skal gøre det, hvad er det så? Altså, det er det, vi ligesom savner en forklaring på.

Jeg ville stille mig fuldt tilfreds, hvis ministeren gik på talerstolen og sagde: Vi kan ikke bruge det her beslutningsforslag; vi synes ikke lige, det er måden at gøre det på. Men nu skal Folketinget bare høre: Vi har en slagplan for, hvordan vi får ændret på de her ting. Flot.

Men det gør ministeren ikke. Ministeren holder sig kun til at afvise ideer, der kommer fra andre, og vi ser ikke rigtig, at der kommer nogen ideer fra ministerens egen side til at få ændret på proportionaliteten mellem den personfarlige kriminalitet og den økonomiske kriminalitet, og det er synd.

Lad mig så også sige, at når vi taler om den egentlige voldtægt, altså § 216, så er forudsætningen jo, at der har været anvendt vold eller trusler om vold. Hvis det ikke er tilfældet, kan det være, at det falder ind under nogle af de andre paragraffer. Men når man taler om lige præcis voldtægt, så er det under anvendelse af vold eller trusler om vold. Og er man i den situation, og har domstolene fundet én skyldig i det, så bør man også have en straf, der er til at tage og føle på.

Når så fru Anne Baastrup prøver at negligere de voldtægter, der foregår i dag, bliver man jo noget rystet. Med den negligering, som fru Anne Baastrup lagde ind i sin ordførertale, er der ikke tale om voldtægt; så er man ude over de bestemmelser, der er i § 216, så kan det godt være, det er noget andet. Men er der tale om, at